

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

PATSER
MOLLY'S GAME
THE POST
WONDER WHEEL

The Shape of Water

Guillermo del Toro's liefdeslessen

#38
januari 2018

A film by **FATİH AKIN**

Vaarwel, grote meneer

Wanneer je dit leest, is Pierre Drouot niet langer de directeur-intendant van het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF). In een wereld van non-stop komen en gaan is dat toch een feit om even stil bij te staan. Pierre heeft immers bergen verzet voor de Vlaamse film.

Aanvankelijk deed hij dat als producent van onder meer *Cash!*, *Daughters of Darkness* en *Toto le héros* – films die elk op hun eigen manier best gewaagd waren – maar allicht nog meer toen hij de taken van zijn voorganger Luckas Vander Taelen overnam.

Met Pierres komst kreeg de Vlaamse film-industrie een welkome schop onder de kont, en dat wierp op nationaal en internationaal vlak vruchten af. Zo waren er de stijgende bezoekersaantallen voor lokale producties en de Oscaravonturen van Felix van Groenningen en Michaël R. Roskam.

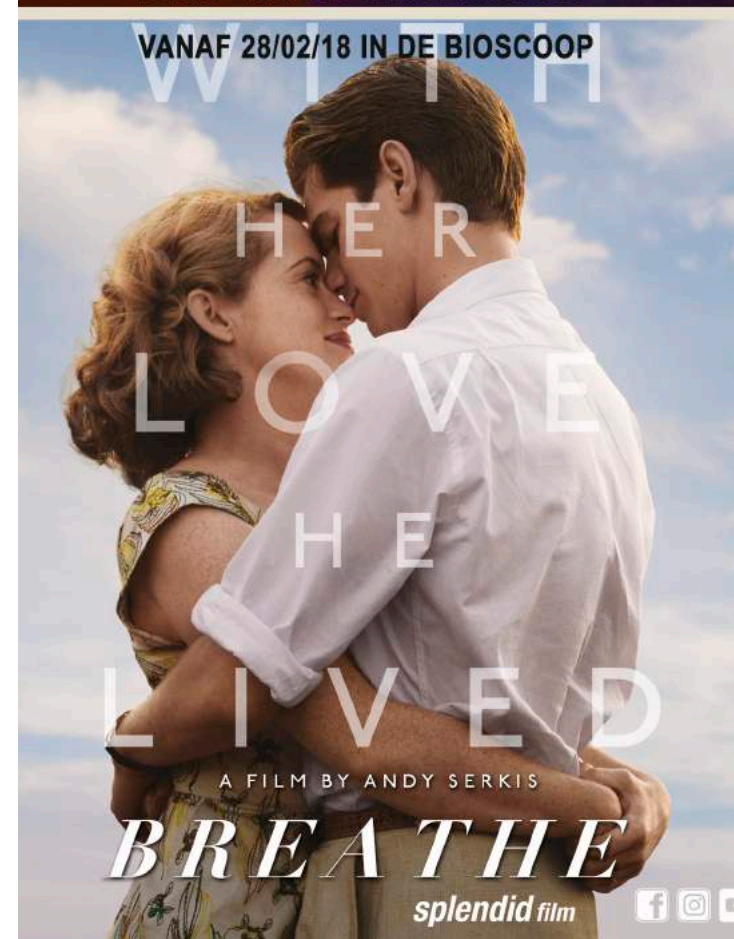
Ook voor *Vertigo* – en voor mij persoonlijk – heeft Pierre veel betekend. Toen dit magazine nog in de steigers stond, zat ik enkele keren met hem samen en gaf hij me Yoda-achtig advies. Ik begreep niet altijd meteen wat hij bedoelde, maar later bleken zijn tips steevast van onschatbare waarde.

Zelfs nadat de VAF-subsidiecommissie had beslist om *Vertigo* geen structurele steun te geven voor de periode 2017-2019 – en ik dus niet bepaald hoog opliep met Pierre en de zijnen – wist hij me compleet te verrassen toen hij tijdens een event op me toestapte en me influisterde dat we nooit mochten opgeven.

Bij deze: beloofd.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaaninema

12

24

32

42

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *Hollywood aan de Schelde* 8
FILMFAN *Joost Devriesere* 10

CLOSE-UP

THE SHAPE OF WATER 12
THE FLORIDA PROJECT 16
WONDER WHEEL 18
THREE BILLBOARDS OUTSIDE OF EBBING, MISSOURI 22
MOLLY'S GAME 24
DE VERTIGO AWARDS 28
THE POST 32
SPECTRUM *Rabot* 36
PATSER 38

POINT OF VIEW

RECENSIES 42
BESTE.FILM.OOIT. *Creature from the Black Lagoon* 46

VERTIGO
 Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

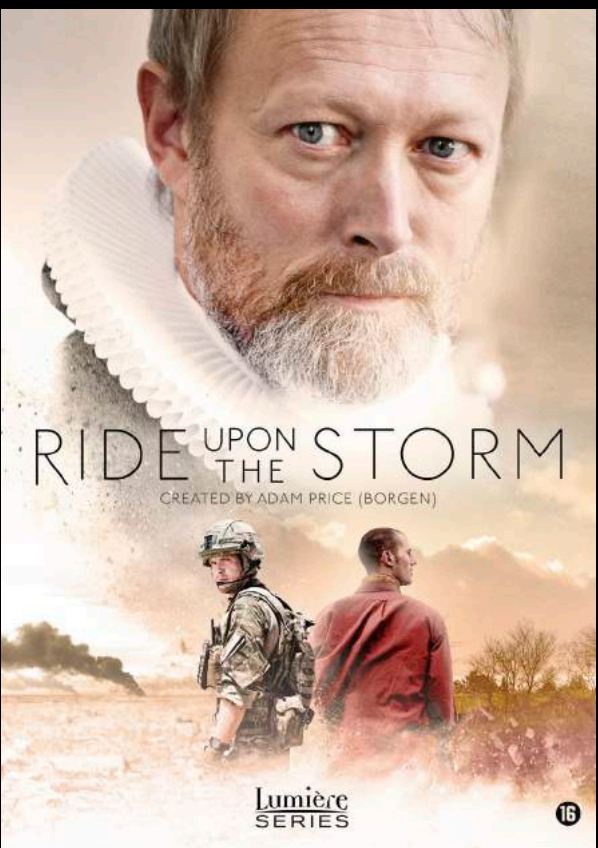
HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Daphné Lammens – daphne@vertigoweb.be
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Christophe Verbiest
WEBMASTER Hans Verschooten
WEBREDACTIE Maxim Gerin
EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck
LAYOUT Geert Verbist
FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Bremt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Moderna Printing

"Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

RIDE UPON THE STORM

Gelauwerd BAFTA-winnaar Adam Price is na BORGEN terug met een stevig geloofsdrama.

NU BESCHIKBAAR OP

www.lumiereseries.com
 www.lumiereshop.be

ACHTER DE SCHERMEN

Hollywood aan de Schelde

Regieassistent Joke Sluydts
houdt Robbe De Hert in toom

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Als alles goed gaat, krijgen we in september eindelijk *Hollywood aan de Schelde* te zien, Robbe De Herts langverwachte kroniek van de Vlaamse film. Voor Joke Sluydts – in het dagelijkse leven actrice, maar voor dit project regieassistent, researcher én interviewer – is het nu vooral zaak om het enthousiasme van de 75-jarige regisseur te temperen: 'Als het aan Robbe lag, bleven we draaien. Terwijl we nu al aan meer dan 170 uur interviews zitten.'

Sluydts ontmoette de Antwerpse cinemalegende zo'n twaalf jaar geleden. 'Het was de nacht van de 77e Oscaruitreiking. Robbe verliet tegelijkertijd met mij en een vriendin de UGC en hij vroeg ons of we zin hadden om bij hem thuis de live-uitzending te volgen. We hebben daar tot halfzes 's morgens op de zetel gezeten, terwijl Robbe ons boterhammetjes kwam brengen.' *(lacht)*

De documentaire moet de volledige Belgische filmgeschiedenis belichten, van Henri Storck tot Adil en Bilall. Uiteraard mag De Hert zelf niet ontbreken: 'Aan iedereen die we interviewden hebben we gevraagd om een klassiek fragment te kiezen, los van hun eigen werk. En dan zie je *De Witte van Sichem* toch regelmatig terugkeren. Die film is echt blijven hangen, en dat doet deugd.' ▣

SEPTEMBER 2018 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Joost Devriesere

Wat zou jij doen mocht plots vrijwel iedereen in een diepe slaap vallen, maar jij niet? Het lijkt wel de tagline van een ouderwetse VHS-kraker, maar het is de premisse van *Pest*, het bezwerende romandebuut van Joost Devriesere, cinefiel pur sang. 'Mijn boek zit stampvol filmreferenties.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je favoriete filmgenre?

JOOST DEVRIESERE: 'Ik ben dol op horror. *Evil Dead*, bijna alles van John Carpenter, de originele zombie-trilogie van George A. Romero. Zulke dingen. Oorspronkelijk ging *Pest* zelfs een zombieverhaal worden. Maar door recente gebeurtenissen in mijn leven heb ik de monsters geschraapt en er een veel persoonlijker boek van gemaakt. De horror zit nu vooral onderhuids.'

Welke film vormde de grootste inspiratie voor *Pest*?

'Mijn boek zit stampvol filmreferenties, de ene al subtieler dan de andere. Maar de grootste inspiratiebron was eigenlijk een videoclip: die van de song *Just* van Radiohead. Daarin gaat eerst één man en ten slotte iedereen languit op straat liggen, zonder dat je als kijker precies weet waarom. Dat beeld is jarenlang blijven sluimeren, tot ik er uiteindelijk mijn eigen verhaal rond heb bedacht.'

Welke film geeft het schrijversbestaan accuraat weer?

"TELKENS ALS IK GOOSE ZIE STERVEN IN TOP GUN, HEB IK EEN ZAKDOEK NODIG."

'Sinds een aantal weken weet ik het met zekerheid: *Misery*. Ik sukkel met een chronische ziekte, waardoor ik moeilijk wandel. Toen het begon te sneeuwen, kon ik plots nergens meer heen. Het enige wat nog ontbrak, was die psychotische Kathy Bates met haar voorhamer. (lacht) Voor mij is *Misery* dus de ultieme schrijversfilm, meer nog dan *The Shining*.'

Van welke filmmaker wordt het oeuvre danig onderschat?

'Tony Scott, de jongere broer van Ridley die vijf jaar geleden uit het leven stapte. Volgens velen een platte actieregisseur, maar sommige van zijn films hebben mijn jeugd echt kleur gegeven:

The Hunger, *True Romance*, en zeker *Top Gun*. De luchtgevechten met die F-14 Tomcats zien er na meer dan dertig jaar nog altijd spectaculair uit. Onlangs was hij nog een keertje op tv: toen copiloot Goose stierf, had ik toch weer een zakdoek nodig.' (lacht)

Aan welke film heb je een trauma overgehouden?

'Ik ben de jongste van vijf, en heb samen met mijn oudste broer en zus toch een paar films op tv gezien waar ik als kind nog niet klaar voor was. Vooral *The Little Girl Who Lives Down the Lane* is blijven hangen. Jodie Fosters eerste film na *Taxi Driver*. Eén beeld daaruit duikt nog steeds op in mijn nachtmerries: een dode vrouw die

met open ogen onder aan een keldertrap ligt.'

Wat is de beste Belgische film ooit gemaakt?

'*C'est arrivé près de chez vous*. Die bekijk ik nog minstens één keer per jaar. Dat moment waarop Benoît Poelvoorde, de grappigste seriemoordenaar ooit, zich plots tot de camera richt en een gedicht over een duif afsteekt: "Pigeon, oiseau à la grise robe/ dans l'enfer des villes/ à mon regard tu te dérobés.../ tu es vraiment le plus agile." Onvergetelijk.'

Welk filmpersonage speelde je vroeger na?

'Als kind stampte ik regelmatig tegen een glazen deur bij ons thuis, Bruce Lee achterna. Op een dag was ik iets te enthousiast, en heb ik tijdens een *spinning kick* met mijn been los door het dikke glas getrapt. Een bloedbad was het, en meteen het einde van mijn kungfu-carrière.' (lacht) ▣

@Jonas_Govaerts

Pest
Houtekiet

A woman with dark hair, wearing a grey cardigan over a dark top, stands in a dimly lit industrial setting. She is looking at a large, vertical, blue cylindrical object that has a faint, fish-like pattern on its surface. Her hand is raised towards the cylinder. In her other hand, she holds a brown paper bag. The background is dark and filled with industrial machinery and pipes.

THE SHAPE OF WATER

DE
Stomme
& HET
Beest

Klinkt de kop van dit artikel je al brutaal in de oren? Zet je dan maar schrap voor *The Shape of Water*, het moderne sprookje van **Guillermo del Toro** over de romance tussen een poetsvrouw die niet kan praten en een mysterieus waterwezen. Achter de feeërieke façade schuilt immers een uppercut van een metafoor over de donkere tijden waarin we leven. 'De blanke, heteroseksuele man doet er alles aan om alle anderen monddood te maken.'

tekst **STEVEN TUFFIN**

Gesprekken met Guillermo del Toro zijn altijd een avontuur in de beste zin van het woord. De Mexicaanse meester-regisseur van onder meer *Hellboy*, *Pan's Labyrinth* en *Crimson Peak* is immers een heel enthousiaste verteller. Hij springt voortdurend van de hak op de tak en weidt graag uit over zijn vak en zijn personages. Zo gepassioneerd als tijdens ons gesprek over *The Shape of Water* heb ik hem echter nog nooit gezien. ‘Van al mijn films is dit mijn favoriet’, geeft hij op een bepaald moment zelfs toe.

In het hedendaagse sprookje maken we kennis met Elisa Esposito, een poetsvrouw in het Amerika van begin jaren zestig. Spreken kan ze niet, en ook haar routineuze bestaan is weinig benijdenswaardig. Daar komt verandering in wanneer ze in de overheidsinstelling waar ze werkt in contact komt met een mensachtig waterwezen, waarop wetenschappers en geheim agenten allerlei lugubere tests uitvoeren. Al snel sluiten de twee vriendschap, die zoetjesaan muteert tot verliefdheid.

Even masturberen

‘So far, so *Beauty and the Beast*’, hoor ik je denken. Maar dat is buiten Del Toro

gerekend, de man die het verwante *Pan's Labyrinth* vol nachtmerrieachtige tableaux stak. Zover gaat hij ditmaal niet, maar ook nu zou menige Disney-bons al gillend de zaal verlaten. Naast enkele bloederige confrontaties tussen het wezen en de overheidsfiguren zie je namelijk ook hoe Elisa met de regelmaat van de klok... masturbeert.

‘Jij bent de eerste die daar zo direct naar vraagt’, lacht Del Toro wanneer ik over die montagesequentie begin. ‘Het is inderdaad iets wat je niet vaak te zien krijgt in mainstreamfilms. Kijk, er bestaan twee varianten op het *Beauty and the Beast*-verhaal. Enerzijds heb je de doodbrave versie. Daarin is Belle een steriel prinsesje dat het beest in een *fucking* prins moet veranderen om hun liefde aanvaardbaar te maken – gruwelijk, zeg ik je. Anderzijds is er de perverse variant, waarin de relatie uitmondt in pure *exploitation* – kinderachtige nonsens, met andere woorden. Daarom ging ik voor een compleet nieuwe versie, met als centraal personage een doodgewone vrouw die eten maakt, haar schoenen poetst en masturbeert. Masturberen is trouwens een van de weinige bezigheden waarmee ongeveer de hele mensheid vertrouwd is.’ (lacht)

Woordloze liefde

Minder vertrouwd zijn films waarin het hoofdpersonage niet kan praten. Dat element voegde Del Toro heel bewust toe: ‘Alleen door Elisa die spraakbeperking te geven kon de ontluikende liefde tussen haar en het wezen werken. Liefde kun je onmogelijk in woorden vatten – tenzij je het op een zingen zet, wat Mexicanen vaak doen. (lacht) Naar de andere kijken en hem nemen voor wie of wat hij is: dat is liefde op haar puurst. Elkaar koosnaampjes en complimenten geven is leuk, maar het is de manier waarop je naar iemand kijkt die alles zegt.’

Het valt inderdaad op dat het wezen in *The Shape of Water* voor alle menselijke personages iets anders betekent. Elisa's buurman, een stiekeme homo op leeftijd, ziet in hem een god. Het hoofd van het onderzoeksteam wordt door hem herinnerd aan de reden waarom hij destijds biologie ging studeren. En in de ogen van de antagonist, een verbeterd overheids-agent, is hij niets meer dan een smerig beest uit het Amazonewoud, diep in Latijns-Amerika.

De slechterik – fantastisch vertolkt door Michael Shannon – verwijst een paar keer expliciet naar dat continent, en slaat zo de brug naar het heden, een tijdperk waarin de Amerikaanse president niet terugdeinst voor een sneer richting Mexico. ‘Natuurlijk heb ik het over de toenemende onverdraagzaamheid in de VS,’ zucht Del Toro, ‘maar ik wilde dat er niet te dik op leggen. Daarom heb ik het verhaal in 1962 gesitueerd. Telkens als ik de leuze ‘*Make America great again*’ hoor, moet ik meteen aan die periode denken. Schone schijn stond boven alles, en de blanke, heteroseksuele man deed er alles aan om alle anderen monddood of – erger nog – onzichtbaar te maken. Net zoals vandaag gebeurt, dus.’

Zelf heeft Del Toro nog geen last gehad van de groeiende intolerantie in de VS: ‘Integendeel zelfs. Ik heb de indruk dat Hollywood progressiever is dan ooit. Toen ik in de jaren negentig de grens voor het eerst overstak, botste ik op een muur van vooroordelen.

“Ha, een Mexicaan. Die zullen we wat scenario's over stierenvechters en drugsbaronnen toeschuiven.” Telkens opnieuw moest ik uitleggen dat fantasy mijn dada was. Als ze dan nog tegen-sputterden, zei ik steevast: “Aan David Cronenberg zul je toch ook niet voorstellen om een film over een Canadese mountie te maken, *racist motherfucker!*”

Ode aan Gilliam

Hoewel *The Shape of Water* uitgebracht wordt door het grote 20th Century Fox, gaat het om een indieproductie met een budget van om en bij de twintig miljoen dollar – een peulschil in deze blockbusterhoogdagen. Het is dan ook ongelooflijk dat de film er zo betoverend uitziet. ‘Bedankt voor het compliment... denk ik’, lacht Del Toro. ‘De look van de film was cruciaal. Dat is ook de reden waarom ik gratis heb gewerkt en hoofd-actrice Sally Hawkins en haar collega's het minimumloon hebben gekregen.’

Dat de film wat Europees oogt, is geen toeval: ‘Toen ik het scenario aan het schrijven was, luisterde ik naar het werk van de Franse filmcomponist Georges Delerue en herbekeek ik de vroege films van Terry Gilliam. Ik ben een enorme fan van *Brazil*. Toen ik die film voor het eerst zag, zat ik helemaal alleen in de bioscoop. Na de voorstelling ben ik op de parking in huilen uitgebarsten. In mijn achterhoofd was *The Shape of Water* een ode aan Gilliam. Tot mijn jongste dochter besliste dat hij veel weg had van *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain*. Daar kon ik weinig tegen inbrengen.’ (lacht)

Het wezen van het wezen

Del Toro en zijn team werkten het hardst aan het ontwerp van het wezen. Dat is duidelijk geïnspireerd door het schepsel in de Universal Monsters-klassieker *Creature from the Black Lagoon*, maar ziet er tegelijk hoogst origineel uit. ‘Dat mensen die twee wezens met elkaar zouden vergelijken, was onvermijdelijk’, aldus Del Toro. ‘Daarom heb ik mijn team gezegd dat ze gelijkenissen niet per se uit de weg hoefden te gaan. Het verschil moest namelijk in de details zitten.’

In tegenstelling tot de eerder stijve Gill-man uit *Creature from the Black Lagoon* kan het schepsel uit *The Shape of Water* verschillende poses aannemen. Soms lijkt hij wel een mens, op andere momenten straalt hij effectief iets goddelijks uit en af en toe gedraagt hij zich als een primitief beest. ‘Dat moest wel. Anders zouden de kijkers nooit geloofd hebben dat elk personage iets anders in hem ziet’, zegt Del Toro. ‘Gelukkig kon ik een beroep doen op de ultrabeweeglijke Doug Jones, met wie ik al vaak heb samengewerkt. Hij speelde verschillende creaturen in *Pan's Labyrinth* en kroop ook onder de schubben van Abe Sabien, de sidekick van *Hellboy*.’

Oscarfavoriet

The Shape of Water is al een tijdje aan een ware triomftocht bezig. Na de Gouden Leeuw in Venetië volgden zeven Golden Globes-nominaties en de film wordt ook getipt in verschillende Oscarcategorieën. Del Toro wekt de indruk dat het hem allemaal koud laat: ‘Natuurlijk ben ik blij met alle aandacht, maar ik weet intussen dat succes en mislukking naaste burens zijn. Als je aanbelt, weet je nooit wie er zal opendoen. Toen ik *Pan's Labyrinth* net had afgewerkt, dacht ik dat ik de slechtste film van mijn carrière had

gemaakt. Van *Crimson Peak* dacht ik dan weer dat het een voltreffer zou zijn. Als je doet wat ik doe en je hoopt altijd te scoren, hou je het geen drie films vol.’

Na afloop van het interview schudt Del Toro me de hand en drukt me op het hart dat liefde het hoogste goed is: ‘Daarom heet de film zoals hij heet. Liefde is als water: het neemt de vorm aan die het moet aannemen, het kent geen grenzen. Of je nu verliefd wordt op iemand die veel ouder is, op iemand van een ander ras of geloof: het maakt allemaal niet uit. Liefde zal net zoals water elk obstakel overwinnen.’

Amen. ▣

VANAF 31 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» ONDER DE ZEE

Het staat buiten kijf dat *The Shape of Water* geïnspireerd is op de onderwaterklassieker *Creature from the Black Lagoon*. Op Vertigoweb.be gaan we op zoek naar andere zompige soortgenoten.

THUIS NAAST DE MUIS

In *The Florida Project* volgt Sean Baker een meisje dat met haar moeder in een mistroostig motel op een zucht van Disney World woont. Het ontwapenende indiedrama palmde moeiteloos de festivals van Cannes en Toronto in. Maar hoe kwam de cineast erbij om in zo'n pastelkleurige hellegat te filmen?

tekst STEVEN TUFFIN

SEAN BAKER: 'In 2005 verhuisde mijn moeder van New Jersey naar Florida. Toen ik haar voor het eerst ging opzoeken, reed ik toevallig voorbij een dergelijk motel. Het krioelde er van de spelende kinderen, maar tegelijkertijd was de armoede van hun ouders bijna tastbaar. Het contrast met de gelukzalige illusie van Disney World kon niet groter zijn.'

In je vorige film, *Tangerine*, vertelde je het verhaal van een transgender-prostitutuee in Los Angeles. Vanwaar je fascinatie voor mensen in de marge? 'Wie is er nu geïnteresseerd in verhalen over doodnormale mensen? Volgens mij niemand, anders zouden al die superheldenfilms niet zo populair

zijn. (lacht) Serieus: met niet-alledaagse personages kun je belangrijke thema's aansnijden zonder prekerig over te komen. Vandaar ook dat ik in *Tangerine* de komische toer opging en in *The Florida Project* het verhaal vertel door de ogen van het meisje.'

Een van de heilige Hollywoodregels luidt: 'Werk niet met dieren of kinderen.' Weet jij nu waarom? 'Absoluut niet. Ik had het geluk dat hoofdrolspeelster Brooklynn Prince een professionele actrice is. Ze ontfermde zich over de *first-timers* die haar vriendjes en vriendinnetjes speelden. Een veel grotere gok was de casting van Bria Vinaite als haar moeder. Zij had geen greintje acteervaring. Ik had haar toevallig ontdekt

op Instagram. We moesten haar dus op korte tijd klaarstomen om haar mannetje te staan naast Willem Dafoe.'

Even terug naar de setting: ik kan me inbeelden dat The Walt Disney Company niet al te blij is met dit soort films. Moesten jullie oppassen met wat jullie filmden?

'Dat moet je bij elke film. *Tangerine* filmde we zonder boe of bah op straat. Telkens als er mensen in beeld kwamen, moesten we nadien hun toestemming vragen. Voor *The Florida Project* beschikten we over een groter budget en huurden we een advocaat in die grondig onderzocht wat kon en niet kon.'

The Florida Project is na *Moonlight* de tweede film in korte tijd die Florida

schetst als een plek vol fascinerende contrasten. Is die staat echt zo uniek? 'Door het zachte klimaat trekken er allerlei soorten mensen naartoe. Ouderen die van hun pensioen willen genieten, maar ook gelukzoekers die geloven dat Disney World een soort walhalla is waar ze makkelijk een baan zullen vinden. Vaak draait dat anders uit, waardoor de plek iets van een vagevuur heeft gekregen. Veel mensen stranden er en raken betrokken bij prostitutie, drugshandel of andere criminele activiteiten.'

Tangerine draaide je tot ieders verbazing met drie iPhones. Ditmaal ging je voor pellicule. Wat bepaalde die keuze? 'Simpel: geld! (lacht) Hoe blij ik ook

ben met de look van *Tangerine*, uiteindelijk gebruikten we iPhones omdat we ons geen andere camera's konden veroorloven. Dit keer beschikte ik over een aardig budget en kon ik *old school* gaan. Met pellicule kun je kleuren een warmte geven die digitale dragers niet aankunnen. Zo kon ik weergeven dat kinderen alles net iets intenser beleven dan volwassenen.'

Tot slot: waar haalde je de inspiratie voor Willem Dafoes personage, de soms sympathieke, soms strenge moteluitbater?

'Tijdens mijn researchperiode leerde ik een man kennen die er alles aan doet om zijn motel leefbaar te houden, maar dagelijks geconfronteerd wordt met de ellende van tientallen families.

Hij moet met de regelmaat van de klok hele gezinnen op straat zetten. Geloof me, dat laat je niet onverschillig.'

VANAF 17 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» MICKEY MONSTER

The Florida Project is niet de eerste film die de schaduwzijde van Het Huis van de Muis toont. Op Vertigoweb.be gaan we dieper in op producties die The Walt Disney Company liever zou begraven.

WONDER WHEEL

RONDOM KATE

Met het fiftiesdrama *Wonder Wheel* doet Woody Allen waar hij goed in is: een degelijk verhaal vertellen met een sterke ensemblecast. Kate Winslet speelt Ginny, een serveerster met vervlogen dromen en onrealistische passies. Wij geven het woord aan **Justin Timberlake**, **Jim Belushi** en **Juno Temple**, de drie topacteurs die haar omringen.

tekst RUBEN NOLLET

JUSTIN TIMBERLAKE

ZIJN PERSONAGE Mickey, een aspirant-schrijver met meer ambitie dan talent, met wie Ginny een buitenechtelijke affaire begint.

Heb je een favoriete Woody Allen-film?

‘Crimes and Misdemeanors, met Martin Landau en Anjelica Huston. Misschien is dat mijn favoriet omdat ik hem ontdekt heb net toen ik een grote Allen-fan begon te worden. Ik vind trouwens dat er nogal wat gelijkenissen zijn tussen die film en *Wonder Wheel*, vooral naar het einde.’

Wat trekt je aan in zijn films?

‘Je hoort dat muziek Woody’s tweede liefde is. Wat mij betreft zijn al zijn films musicals. Er zit zo’n aanstekelijk ritme in de dialogen. Toen ik het script van *Wonder Wheel* las, zag ik de hele film voor me. Dat zegt alles over de kracht van zijn schrijfstijl. De woorden sprongen van het papier.’

***Wonder Wheel* werd gefotografeerd door Vittorio Storaro, de legendarische cameraman van onder meer *Apocalypse Now* en *Novecento*. Ben je**

onder de indruk van zo iemand?

‘Ik heb mijn ogen uitgekeken. Woody en hij werkten heel nauw samen. Ze hadden alles al tot in de details uitgedacht voor we op de set kwamen. Het voelde aan als een dans: Vittorio toverde met licht en Woody met woorden. Woody wilde ons op draaidagen ook niet in onze gewone kleren zien. Dat vond ik een geweldig idee.’

Zijn er dingen die je als acteur gemakkelijker onder woorden kunt brengen dan als muzikant?

‘Muziek maken en acteren hebben meer raakvlakken dan verschillen. Ze voeden elkaar. Het grote verschil is dat ik als muzikant tegelijk schrijver, regisseur, monteur en acteur ben. Met Woody heb ik gemeen dat we graag hommages brengen aan onze idolen. Elke film van Woody is een liefdesbrief aan zijn favoriete kunstenaars. In het geval van *Wonder Wheel* zijn dat de legendarische toneelauteur Tennessee Williams en de meesterlijke filmmaker Elia Kazan. Ik werk ook zo. Ik denk aan mijn favoriete performers en beeld me in dat ik een song voor hen schrijf. En dan word ik egoïstisch en hou ik de song toch voor mezelf.’ (lacht)

JIM BELUSHI

ZIJN PERSONAGE Humpty, uitbater van een carrousel op Coney Island en de goethartige man met wie Ginny al een tijdje tafel en bed deelt.

Je stond op de set met Woody Allen, Kate Winslet én Vittorio Storaro. Zelfs een ervaren rot als jij moet onder de indruk geweest zijn.

‘Net daarom heb ik me twee en een halve maand voorbereid, langer dan ooit tevoren. Toen ik voor het eerst op de set kwam, zag ik die drie naast elkaar staan. Het was alsof ik naar een gouden muur stond te staren, want samen hebben ze een tiental Oscars op hun palmares. Het enige wat ik kan voorleggen, is een Emmycertificaat voor *Saturday Night Live*, dat ik nota bene deel met zeventien andere schrijvers.’ (lacht)

Wat was je leidraad bij je vertolking van Humpty?

‘Mijn vader. Ik merkte dat ik bij bepaalde scènes niet goed wist wat ik met mijn handen moest doen, en plots herinnerde ik me dat mijn vader altijd een zakdoek vasthad. Daarmee veegde hij zijn handen en voorhoofd af. Dat heb ik overgenomen voor deze rol.’

Je broer, de onvergetelijke komiek John Belushi, stierf op jonge leeftijd. Heb je enig idee waarom jij de wilde jaren zeventig overleefd hebt en hij niet?

‘Volgens mij heeft dat te maken met Johns verleden in het American football. Als tiener was hij een *middle linebacker*, en op die positie incasseert je hoofd veel schokken. Ik denk dat hij een manier heeft gezocht om de pijn te verlichten. En zo is hij jammer genoeg aan de drugs geraakt.’

Heeft hij je de weg naar de show-business getoond? Of trok dat wereldje je sowieso al aan?

‘Nee, ik wilde een carrière in de horeca opbouwen, zoals mijn vader. Die had twee restaurants in Chicago. Ik ben er beginnen te werken toen ik elf was. Mijn pa heeft er alles aan gedaan om me af te schrikken. In het begin moest ik uien schillen in een angstaanjagende kelder. Maar ik bleef volharden in de boosheid, ook toen ik moest afwassen. Ik keek er echt naar uit om mijn vader gezelschap te houden. Toen we ’s nachts naar huis reden, moest ik hem vaak wakker houden. Als hij later zijn restaurants niet zou zijn kwijtgeraakt door toedoen van de maffia, zou ik vanavond eten serveren.’

JUNO TEMPLE

HAAR PERSONAGE Carolina, de dochter van Humpty die na jaren afwezigheid plots boven water komt, met enkele maffiosi in haar kielzog.

Woody Allen schrijft vrijwel altijd een brief aan acteurs die hij in zijn film wil. Heb jij er ook een gekregen?

‘Nee, alles is via mijn agent gegaan. Mij werd alleen maar gezegd dat het een korte meeting zou zijn. Zodra Woody een acteur ontmoet, weet hij meteen of dat de persoon is die hij zoekt. Hij zegt niet veel. Zijn favoriete woord is ‘fine’. Heel opmerkelijk was dat hij me vroeg of ik zin had om de rol te spelen. Het is een hele eer om uitgenodigd te worden in zo’n wereld. Ik kan daar mateloos van genieten. Telkens als een regisseur mij kiest, sta ik versteld.’

Heb je dan nog auditie moeten doen?

‘Nee, maar ik had dat niet erg gevonden. Ik heb veel bewondering voor regisseurs. Voor elke film scheppen ze een nieuw universum. Het is alsof ze compleet verdiept zijn in een boek en elk personage in hun hoofd vormgeven. Het is een hele eer om uitgenodigd te worden in zo’n wereld. Ik kan daar mateloos van genieten. Telkens als een regisseur mij kiest, sta ik versteld.’

Wat was je allereerste auditie?

‘Voor *Notes on a Scandal*, met Cate Blanchett en Judi Dench. Tweeënhalf uur heb ik met een vriendin Queensongs staan zingen, tot grote ergernis van de andere kandidaten. En dat was dan nog enkel om een foto te laten nemen. Niet lang daarna kreeg ik een telefoontje. Ik mocht terugkeren om een stukje te spelen. Het was een emotionele scène en ik was zo nerveus dat ik begon te huilen. Ik heb me verontschuldigd en ben vertrokken. Een paar weken later bleek dat ik de rol had.’

VANAF 31 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» AKELIGE ALLEN

Nu seksueel grensoverschrijdend gedrag een heet hangijzer is in Hollywood, komt ook Woody Allen opnieuw in opspraak. Op *Vertigoweb.be* leggen we uit wat hem allemaal ten laste wordt gelegd.

UIT HET DUISTER

In de gedoodverfde awardfavoriet *Three Billboards Outside Ebbing, Missouri* krijgt Frances McDormand het aan de stok met de lokale politie omdat ze de moord op haar dochter opgehelderd wil zien.

Sam Rockwell steelt de show als racistische, hondsbrutale flik.

Gesprek met een karakterspeler pur sang.

tekst **STEVEN TUFFIN**

Je deinst duidelijk niet terug voor onsympathieke personages.

SAM ROCKWELL: 'Ik hou van antihelden, zo simpel is het. Donkere verhalen hebben me altijd meer aangesproken dan brave, oppervlakkige histories. Toen ik opgroeide, krioelde het in de bioscopen van dat soort films. Ik denk bijvoorbeeld aan *The Great Santini*, *Badlands* en *Taxi Driver*.'

Hoe bereid je je voor op zo'n uitdagende rol?

'Ik praatte uitvoerig met een voormalige *white supremacist*. Hij deed me inzien dat racisme niet over rassenhaat gaat, maar over haat jegens jezelf. Ik heb me dan ook verdiept in zelfhaat: het soort duistere gevoelens die je bekruipen als je een slechte dag achter de rug hebt en je zelfvertrouwen op een laag pitje staat.'

Waarom waggelt je personage?

'Daar begint nu werkelijk iedereen over. (lacht) Het was in ieder geval geen bewuste keuze. Misschien nam ik die tred over van de flikken met wie ik tijdens mijn voorbereidingen rondhing. Of lag het aan de zware riem met holster die ik constant moest torsen? Ik zou het echt niet weten.'

Een andere optie: je bent in je mentale database gedoken. Daarover zeg je vaak dat die vol iconische personages zit.

'Als je dan toch steelt, kun je het maar beter van de besten doen, zeg ik altijd. (lacht) Er kruipt altijd wat Robert De Niro in mijn vertolkingen, of ik dat nu wil of niet. Voor bepaalde scènes moest ik dan weer denken aan *Willard*, een film uit 1971 met Bruce Davison over

een eenzaat die er een eigenaardige relatie met zijn moeder en een legertje ratten op na houdt. En ook Stanley Kowalski uit *A Streetcar Named Desire* zal ik wel op een of andere manier gekanaliseerd hebben.'

Een filmflik wordt al snel een karikatuur. Heb je iets gedaan om dat te vermijden?

'Regisseur Martin McDonagh en ik hebben het daar uitvoerig over gehad. In film en tv zijn er genoeg voorbeelden van klungelige flikken die ongelukkige dingen doen en nog ongelukkiger dingen zeggen. Enerzijds speelden we met dat cliché, anderzijds mochten we het niet te hard opzoeken. Anders zou de tweede helft van de film – waarover we het hier niet gaan hebben – niet gewerkt hebben.'

Je stond niet alleen op de set met de grote Frances McDormand, maar ook met de immer coole Woody Harrelson.

'Het is altijd fijn om met zulke klasbakken samen te werken. In het verleden had ik al het geluk om met Gene Hackman, Hillary Swank en Christopher Walken te spelen. Op zulke momenten zet je alles op alles om jezelf te overstijgen. Er zit een scène in de film waarin de machtsverhouding tussen Woody en Frances helemaal op haar kop wordt gezet. Ik hoop dat ik ooit in de buurt van dat niveau kom.'

De rasserenellen in Ferguson en de extreemrechtse betogingen in Charlottesville maken de film - en dan vooral jouw personage - des te confronterender.

'Martin schreef de eerste versie van

het scenario acht jaar terug. De film is dus geen rechtstreekse commentaar op die ontstellende gebeurtenissen. Het valt echter niet te ontkennen dat het verhaal intussen een diepere betekenis heeft gekregen. We leven in duistere tijden. Hopelijk kunnen we er samen voor zorgen dat we opnieuw op het licht afstevnen.'

Je Golden Globes-nominatie is al binnen en je wordt voortdurend genoemd als Oscarfavoriet. Wat doet dat met een mens?

'Ik ben in het verleden al verschillende keren genomineerd en viel al een paar keer in de prijzen. Zo won ik in Berlijn de Zilveren Beer voor mijn vertolking in *Confessions of a Dangerous Mind*. Toch voelt het ditmaal anders, omdat de film centraal staat. Natuurlijk spelen Frances en Woody

fantastisch – en blijkbaar val ik ook wel mee – maar iedereen is het erover eens dat *Three Billboards Outside Ebbing, Missouri* in de eerste plaats een steengoede film is.' ▣

VANAF 10 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» SUPERSAM

Op *Vertigoweb.be* spitten we Sam Rockwells indrukwekkende filmografie uit. De man heeft al meer dan zestig vertolkingen op zijn naam staan, zoals in *The Green Mile*, *Iron Man 2* en *Moon*.

MOLLY'S GAME

ZONDER BLUF

In *Molly's Game* kruipt **Jessica Chastain** in de huid van een voormalige skibelofte die naam maakte met illegale pokeravonden voor Hollywoodsterren en steenrijke zakenlui. Tot de FBI kwam aankloppen. 'Poker is de perfecte metafoor voor het patriarchaat.'

tekst STEVEN TUFFIN

Van melodrama's als *The Help* over thrillers als *Zero Dark Thirty* tot horror als *Crimson Peak*: er is geen genre dat Jessica Chastain niet aankan. In *Molly's Game*, het op feiten gebaseerde regiedebuut van gevierd scenarist Aaron Sorkin, speelt de rasactrice de pannen van het dak als Molly Bloom, de zogeheten 'Poker Princess' die enkele jaren terug de Amerikaanse pers haalde omdat ze clandestiene pokeravonden organiseerde die tal van celebrity's en andere rijkaards aantrokken.

Aanvankelijk ging de scenarist van onder meer *A Few Good Men*, *Charlie Wilson's War* en *The Social Network* de bioscoopbewerking van Blooms autobiografie alleen maar schrijven, maar hij raakte zo gefascineerd door haar versie van de feiten dat hij de film tevens wilde regisseren. Chastain hapte op haar beurt toe nadat ze Sorkins script had gelezen en de dame in kwestie had ontmoet.

JESSICA CHASTAIN: 'Ik voelde me echt in het ootje genomen door de media. In de eerste beelden die ik van haar zag, had Molly amper kleren aan en kwam ze wat dellerig over. Daarna zag ik een interview waarin ze niet bijster snugger antwoordde op de vragen van de journalist. Maar wat had ik me vergist. Ik kwam zelden iemand tegen die zo eloquent, intelligent en zeker van haar stuk is.'

Over eloquentie gesproken: was het moeilijk om het mitrailleurritme van Sorkins dialogen onder de knie te krijgen?

'Ha, het *Sorkinese!* (lacht én slikt) Alles heeft te maken met hoever je wilt gaan voor een film. Er zijn projecten waarbij je je fysieke grenzen moet verleggen en er zijn er waarbij je mentaal tot het uiterste moet gaan. Ditmaal moest ik me vooral verbaal voorbereiden. Dat was nieuw voor me. Voordien leerde ik mijn dialogen grotendeels tijdens de ochtendlijke make-upsessies voor de opnames, dat was nu geen optie. Ik zou veel te traag hebben gepraat en als een warhoofd zijn overgekomen – en

als Molly één ding niet is, dan is het verward. Bovendien wilde ik Aarons dialogen geen oneer aandoen. Hij schrijft zinnen waarvan je denkt: sprak ik zo maar in het echte leven. Hij is niet alleen grappig en intelligent, hij heeft ook iets te zeggen over politiek.'

Waar zit het politieke kantje aan *Molly's Game*?

'Op het eerste gezicht is het een entertainende film over het illegale pokercircuit, vol sexy vrouwen, blinkende juwelen en snelle auto's. Maar het is ook een messcherpe analyse van het patriarchaat. Dat systeem overheerste Molly's leven. Toen ze opgroeide, was haar vader de morele autoriteit van het gezin. En later moest ze haar weg zoeken in een wereld waarin alle regels bepaald worden door mannen.'

Klinkt als de premisse van een film die door een vrouw geregisseerd had moeten worden.

'Misschien wel. Maar omdat Aaron het scenario schreef, is het project zijn baby. Hij raakte gaandeweg zo goed bevriend met Molly dat hij haar verhaal als geen ander naar het witte doek kon vertalen. Tegelijk was hij zo slim om met een vrouwelijke *director of photography* in zee te gaan: Charlotte Bruus Christensen, die onder meer *Jagten* en *Far from the Madding Crowd* draaide met Thomas Vinterberg en het nu in Hollywood aan het maken is met films als *The Girl on the Train* en *Fences*. Op die manier kon Aaron vermijden dat de film de zoveelste mannelijke versie van een vrouwelijk verhaal werd. Een voorbeeld: Molly durfde zichzelf te objectiveren door heel uitdagende kledij te dragen. Hoe geef je dat weer zonder zélf in die val te trappen? Dat liet Aaron over aan Charlotte.'

Ook jij komt weleens uitdagend voor de dag. Herleid je jezelf dan niet tot een object?

'Veel heeft te maken met wie bepaalt hoe je eruitziet. Molly begint zich sexy te kleden omdat haar baas zegt dat ze dat moet doen. En wanneer haar

THE HELP

ZERO DARK THIRTY

CRIMSON PEAK

advocaat zegt dat ze er te sletterig bij loopt, past ze zich opnieuw aan. Daar ligt voor mij de grens: ik kleeft me zoals ik me wil kleden. Soms loop ik rond in een joggingbroek en tennisschoenen, soms draag ik een strak designkleed en hoge hakken. Ik heb er geen probleem mee om mijn lichaam te tonen en ik vel geen oordeel over andere vrouwen die zich uitdagend kleden.'

Tobey Maguire is een van de figuren die aan Molly's pokertafel heeft plaatsgenomen. Blijkbaar was de voormalige Spider-Man-ster tijdens het spel een ontzettende smeerlap. Zou je, na alles wat je over hem hebt ontdekt, nog met hem samenwerken?

(zucht) 'Ik vind het moeilijk om het specifiek over hem te hebben. Er hebben zoveel acteurs aan Molly's tafel gepokerd. Het is ondenkbaar dat ik nog nooit met een van hen heb

MOLLY'S GAME

samengewerkt. Ik denk niet dat elke pokerspeler een slechterik is. Je hebt *good guys* en *bad guys*, dat is overal zo. Daarom dat we je-weet-wel-wie niet bij naam noemen in de film. We wilden ons focussen op Molly's belevenissen, niet op roddels.'

Heb je zelf ooit poker gespeeld?

'Toen ik klein was. Mijn moeder leerde het mij en mijn zussen en broers toen we kinderen waren. Op die manier kon ze ons snoepgoed perfect beheren. (lacht) Nadien verloor ik mijn interesse. Ik hou absoluut niet van manipulatie en laat dat nu net een van sleutel-elementen van het spel zijn. Eigenlijk is poker de perfecte metafoor voor het patriarchaat: een stelletje mannen dat elkaar non-stop zit te intimideren. Dat verklaart ook waarom Molly's pokeravonden zo populair waren bij celebrity's en zakenlui. Dat soort

figuren wordt in het dagelijkse leven alleen maar omringd door jaknikkers. Ze hunkeren dus naar nieuwe mogelijkheden om hun innerlijke bullebak bot te vieren.'

Heb jij als voorvechter van gendergelijkheid tips voor - ik zeg maar wat - een hoofdredacteur die hopeloos op zoek is naar meer vrouwelijke medewerkers?

'Die vraag wordt me steeds vaker gesteld. De eerste die het me vroeg, werkte in de muziekindustrie. Hij vertelde me dat hij er zelfs met de beste wil van de wereld niet in slaagde om zijn team vijftig procent vrouwelijk te maken. Veel heeft te maken met traditie en rolpatronen. Als er in een sector nooit veel vrouwen hebben gewerkt, is het moeilijk om het tij te keren. Vandaar: laat aspirant-journalistes weten dat je graag met hen wilt

samenwerken, bezorg hun minstens evenveel opdrachten als je mannelijke medewerkers en geef constructieve feedback.'

Iets helemaal anders: je hebt het vaak over je liefde voor Europese cinema. Waar komt die vandaan?

'Ik groeide op in Noord-Californië, waar cultuur niet meteen het hoogste goed was. Toen ik drama ging studeren aan de prestigieuze Juilliard School in New York, ging er een nieuwe wereld voor me open. Plots kon ik elke dag een film uit een ander land gaan zien. Ik ontdekte de cinema van Michael Haneke en Pedro Almodóvar, en wist niet wat me overkwam.'

Een van je favoriete internationale films is *The Broken Circle Breakdown*. Met hoofdrolspeler-scenarist Johan Heldenbergh werkte je intussen samen voor het WO II-drama *The Zookeeper's Wife*. Wanneer is het de beurt aan regisseur Felix van Groenningen?

'Het enige wat hij hoeft te doen, is me casten. Als je hem ziet, zeg dan dat hij me belt. Toen ik *The Broken Circle Breakdown* voor het eerst zag, wist ik meteen dat ik met het talent achter die film wilde samenwerken. Met Johan op de set staan, was echt cool. Hij is intelligent én speels. Tussen twee scènes door haalde hij vaak zijn gitaar boven en begon hij te tokkelen. Die afleiding konden we best gebruiken. Maar dus voor alle duidelijkheid: Felix, *call me!*' ■

VANAF 3 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenima

» SPEELFILMS

Molly's Game is natuurlijk niet de eerste film waarin poker een belangrijke rol speelt. Op [Vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be) gaan we op zoek naar andere titels waarin naar hartenlust gebuft wordt.

INGELIJST

Nu 2017 definitief achter de rug is, werpt *Vertigo* graag een blik in de achteruitkijkspiegel. We vroegen vijf geduchte filmfanaten naar hun favorieten van het afgelopen filmjaar en – bij uitbreiding – van de hele filmgeschiedenis.

tekst STEVEN TUFFIN

2017

BESTE FILM *Dunkirk*
BESTE REGISSEUR Christopher Nolan (*Dunkirk*)
BESTE ACTRICE Gal Gadot (*Wonder Woman*)
BESTE ACTEUR Ray Romano (*The Big Sick*)
BESTE VLAAMSE FILM *Insyriated*

ELIEN VALCKE

Filmrecensent | *Geekster.be*

ALLER TIJDEN

BESTE FILM *Inception*
BESTE REGISSEUR Christopher Nolan
BESTE ACTRICE Jessica Chastain
BESTE ACTEUR Leonardo DiCaprio
BESTE VLAAMSE FILM *The Broken Circle Breakdown*

2017

BESTE FILM *I Am Not Your Negro*
BESTE REGISSEUR Yorgos Lanthimos (*The Killing of a Sacred Deer*)
BESTE ACTRICE Eili Harboe (*Thelma*)
BESTE ACTEUR Claes Bang (*The Square*)
BESTE VLAAMSE FILM *Home*

TINNE BRAL

Vennoot | *Imagine Film Distribution*

ALLER TIJDEN

BESTE FILM *Caravaggio & Close-Up*
BESTE REGISSEUR Stanley Kubrick
BESTE ACTRICE Romy Schneider
BESTE ACTEUR Marcello Mastroianni
BESTE VLAAMSE FILM *Home*

BART DE DUITSCHIE

Presentator | *Gremlins Strike Back Podcast*

2017

BESTE FILM *Blade Runner 2049*
BESTE REGISSEUR Denis Villeneuve (*Blade Runner 2049*)
BESTE ACTRICE Natalie Portman (*Jackie*)
BESTE ACTEUR Guy Pearce (*Brimstone*)
BESTE VLAAMSE FILM *My First Highway*

ALLER TIJDEN

BESTE FILM *Le salaire de la peur*
BESTE REGISSEUR Billy Wilder
BESTE ACTRICE Meryl Streep
BESTE ACTEUR Daniel Day-Lewis
BEST VLAAMSE FILM *The Antwerp Killer*

MALIN-SARAH GOZIN

Showrunner | *Tabula rasa*

2017

BESTE FILM *You Were Never Really Here*

BESTE REGISSEUR Yorgos Lanthimos (*The Killing of a Sacred Deer*)

BESTE ACTRICE Amy Adams (*Nocturnal Animals*)

BESTE ACTEUR Barry Keoghan (*The Killing of a Sacred Deer*)

ALLER TIJDEN

BESTE FILM *Blade Runner*

BESTE REGISSEUR Guillermo del Toro

BESTE ACTRICE Julianne Moore

BESTE ACTEUR Jack Nicholson

BESTE VLAAMSE FILM *Rundskop*

DAPHNÉ LAMMENS

Adjunct-bladmanager | *Vertigo*

ALLER TIJDEN

BESTE FILM *Black Swan*

BESTE REGISSEUR Martin Scorsese

BESTE ACTRICE Tilda Swinton

BESTE ACTEUR Eddie Redmayne

BESTE VLAAMSE FILM *Rundskop*

2017

BESTE FILM *Grave*

BESTE REGISSEUR Edgar Wright (*Baby Driver*)

BESTE ACTRICE Michelle Williams (*All the Money in the World*)

BESTE ACTEUR Robert Pattinson (*Good Time*)

BESTE VLAAMSE FILM *Home*

JOUW BEURT!

Ben je het (on)eens met een van deze lijstjes? Breng dan je stem uit voor de Vertigo Awards! Begin maart reiken we deze prijzen voor de derde maal uit. En ook ditmaal bepalen onze lezers – onder wie jij dus – wie er wint.

STEM NU OP VERTIGOWEB.BE/AWARDS

Wie weet win je wel een duoticket voor onze duizelingwekkende awardsshow!

Vorig jaar wonnen de onderstaande toppers in de Beste Ooit-categorieën.

Pulp Fiction

Stanley Kubrick

Meryl Streep

Leonardo DiCaprio

Rundskop

Dit jaar opnieuw?

#VertigoAwards

THE POST

PERS & PERSPECTIEF

In tijden van Trump en *fake news* wijst Steven Spielberg met *The Post* op het belang van een vrije pers. Tom Hanks en Meryl Streep spelen de twee topmensen van *The Washington Post* die in 1971 met de publicatie van de Pentagon Papers een storm ontketenden in en om het Witte Huis. Maar net zoals de politiek heeft Hollywood niet altijd een hoge pet opgehad van de media. Een chronologisch overzicht.

tekst CHRIS CRAPS

1930-1950: DE OPPORTUNIST

De scenaristen van de jaren dertig en veertig waren dol op reporters, maar een mooi beeld hingen ze er niet van op. Vooral in screwballcomedy's worden ze opgevoerd als oneliners spuwende, hypernerveuze eenzaten die koortsachtig en niet gehinderd door enige zin voor deontologie op zoek gaan naar dat ene artikel dat hen beroemd kan maken.

Zo mogelijk nog erger zijn hun hoofdredacteuren, stuk voor stuk irritante kerels die hun personeel op de huid zitten. Denk maar aan Cary Grant in *His Girl Friday*, het prototype van de redactiefilm. Zijn personage heeft totaal geen scrupules en pusht zijn reporter (Rosalind Russell) tot het uiterste. Niettemin wint hij de sympathie van de kijker omdat hij ad rem en vindingrijk is én uiteindelijk toch voor het minste kwaad kiest. Een soortgelijk patroon vinden we terug in *Roman Holiday*, *All the King's Men* en *Gentleman's Agreement*.

Citizen Kane van Orson Welles is in dat tijdperk een buitenbeentje. In die film is de journalist helemaal niet uit op faam en sensatie, hij probeert zijn job – uitvissen wat zijn grote baas, de megalomane krantenmagnaat Kane, drijft – zo correct mogelijk te doen. Weet hij veel dat de ernstige journalist in de jaren vijftig plaats zal moeten maken voor een nieuw soort reporter: het monster.

1950-1960: DE GEWETENLOZE

Films uit de fifties voeren niet echt reclame voor het beroep. Heel vaak worden uitsluitend de negatieve kanten van journalisten en kranten in de verf gezet. Zo is de nieuwsjager in *Ace in the Hole* van Billy Wilder geen aardige kerel. Kirk Douglas vertolkt hem als een agressieve doorbijter – 'And if there's no news, I'll go out and bite a dog.' – die zo nodig over lijken gaat. Letterlijk zelfs.

Zijn personage ontdekt een Mexicaan in een put, maar hij houdt de hulpdiensten zo lang mogelijk tegen om zijn sensatieartikel tot de laatste druppel te kunnen uitmelken. Uiteraard sterft de Mexicaan en verzinkt de journalist in

HIS GIRL FRIDAY

CITIZEN KANE

ACE IN THE HOLE

zelfhaat, tot hij alsnog tot inzicht komt.

Het personage dat Burt Lancaster in *Sweet Smell of Success* speelt – een machtige columnist van een populaire tabloid – beseft in de eindscène niet eens dat hij een vreselijke man is en met zijn schrijfsels mensen te gronde richt. Hoop of absolutie komen te laat voor hem.

1970-1980: DE HELD

In de jaren zestig raken persjongens en -meisjes wat in de vergeethoek, maar het decennium daarna maakt veel goed: ze worden zowaar voorgesteld als helden. In *The Odessa File* brengt Jon Voight een complot van voormalige nazi's aan het licht en in *The Parallax View* blijkt Warren Beatty de enige die geïnteresseerd is in de waarheid over een onafhankelijk opererende cel binnen de CIA.

THE POST

ALL THE PRESIDENT'S MEN

Three Days of the Condor gaat nog verder, en stelt boudweg dat de media de natie kunnen redden. Het grootste eresaluut aan de onkreukbare onderzoeksjournalist komt er met *All the President's Men*, met Robert Redford en Dustin Hoffman als de journalisten die aan de basis liggen van het Watergateschandaal en de voortijdige aftocht van president Richard Nixon.

1980-2001: DE UITHUIZIGE

In de jaren tachtig – niet toevallig de periode waarin stoere kerels zoals Sylvester Stallone en Arnold Schwarzenegger de dienst uitmaken – smelten journalist en actieheld samen in de oorlogsverslaggever. Tijdens zijn zoektocht naar de waarheid riskeert die constant zijn leven, met een foto-toestel als enige wapen. De journalist

mag ook de wereld afreizen: naar Nicaragua (*Under Fire*), Indonesië (*The Year of Living Dangerously*), El Salvador (*Salvador*) en Cambodja (*The Killing Fields*).

Die films veroorzaken een nieuwe polemiek. Want is de waarheid zoals de journalist die observeert wel de echte waarheid? Foto's kunnen immers gemanipuleerd worden. Ziet de waarheid er niet anders uit binnen een andere context? Kan het vrijgeven van de waarheid iemands ondergang betekenen (*Absence of Malice*)? En mag een journalist de waarheid manipuleren voor een nobel doel?

In de jaren negentig houdt men zich – althans in de filmwereld – duidelijk niet bezig met deze problematiek. In plaats van de relevantie en de mechanismen van de journalistiek

ZODIAC

te analyseren, worden reporters huismussen en wordt hun turbulente privéleven uitgespit (*Heartburn*, *Broadcast News*, *Up Close & Personal*, *The Paper*).

2001 - 2018: DE REBEL

Na de aanslagen van 11 september 2001 hebben filmmakers plots belangrijker dingen te vertellen. Voor het eerst hebben ze door dat de waarheid zich niet zonder slag of stoot laat blootleggen. Soms is ze te dubbelzinnig of te complex om te begrijpen (*Zodiac*, *I'm Not There*). Artikels kun je niet zomaar als waar aannemen, want soms worden ze van bovenaf gemanipuleerd (*The Insider*, *Lions for Lambs*, *Bordertown*). De deontologische principes van de journalist blijken niet langer voldoende om

zijn schrijfsels het nodige gewicht en gezag te verlenen

Het is dus geen verrassing dat zowel de film- als de echte reporter stilaan een rebel wordt, en zijn objectiviteit overboord gooit. George Clooney geeft de aanzet. Zijn *Good Night, and Good Luck* is een ode aan de laconieke tv-journalist Edward R. Murrow, de man die het waagde om communisten-jager Joseph McCarthy in primetime te bekritisieren.

De journalist komt echter niet alleen in opstand omdat de werkelijkheid hem dreigt te ontglippen, maar ook omdat hij zich nergens veilig voelt. Ofwel wordt hij onthoofd in een ver land zoals Pakistan (*A Mighty Heart*), ofwel wordt hij op klaarlichte dag doodgeschoten in Waterloo Station (*The Bourne Ultimatum*), ofwel moet hij opboksen tegen systemen die buiten verdenking staan, zoals de katholieke kerk (*Spotlight*).

Met *The Post* grijpt Steven Spielberg niet alleen terug naar feiten die aantonen dat journalisten een cruciale rol spelen in een democratie, hij probeert ook de journalistiek zelf in ere te herstellen. Dat is nodig, zeker in een klimaat waarin reporters van de mainstreammedia door de *powers that be* en vooral door die vreemde man in het Witte Huis aan de schandpaal worden genageld. We kunnen, samen met Spielberg, alleen maar hopen dat ook in 2018 de pen machtiger blijft dan het zwaard. ■

VANAF 24 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

» MACHTIGE MERYL

The Post is de zoveelste film op rij waarin Meryl Streep een prestatie neerzet. Op Vertigoweb.be onthullen we onze favoriete vertolkingen van de driedovoudige Oscarwinnares.

SPECTRUM

RAAM- VERTELLING

Het is nog maar januari, en toch: als je dit jaar één documentaire in de bioscoop gaat bekijken, laat het dan *Rabot* zijn, Christina Vandekerckhoves visuele elegie voor wat ooit een van de grimmigste locaties in Gent was: de Rabottorens.

tekst JONAS GOVAERTS

De eigenzinnige cineast Christina Vandekerckhove (zie ook *Home Video*, *De nada*, *Soap & Dishes* en *Randall Casaer*) speelde al jaren met het idee om iets te doen rond Het Rabot, de armste buurt van Gent, maar vond niet meteen een frisse invalshoek: 'De zoveelste docu over een sociaal woonblok, dat vond ik te stoffig als concept.'

Pas toen ze hoorde dat de drie iconische Rabotblokken weldra gesloopt zouden worden, vond Vandekerckhove haar focus: 'Niet de bewoners maar de gebouwen zelf moesten mijn hoofdpersonages worden. Dankzij die nakende afbraak ging mijn film niet langer enkel over Gent, maar over iets veel universelers: vergankelijkheid.'

Verstikkende claustrofobie
Rabot begint bijna als een horrorfilm:

terwijl een voice-over ons vertelt hoeveel zelfmoorden er door de jaren heen plaatsvonden, stort de camera zich letterlijk te pletter van het dak. 'Dat beeld kwam tot mij tijdens mijn research', aldus de regisseur. 'Soms kreeg ik echt het gevoel dat die plek voor veel mensen een soort terminus was. Zo stonden de deuren naar het dak stevast open, ook voor hen die niet in de torens woonden. Alsof het gebouw je uitnodigde om te springen.'

Sommige personages halen zelfs het einde van de docu niet: het ene moment zien we de terminale Marc nog zijn zelfgerolde sigaretjes tellen, het volgende moment wordt zijn bescheiden flatje leeggehaald door een paar onverschillige opkopers. 'De relativiteit van het leven, hè', zucht Vandekerckhove. 'Wat kostbaar was voor Marc – zijn meubeltjes,

bijvoorbeeld – bleek plots waardeloos. Ik ben die man ook bewust niet gevolgd naar het ziekenhuis, wat mijn producent aanvankelijk niet begreep. De opzet was nochtans: te allen tijde binnen de woonblok blijven. Alleen zo kon ik de verstikkende claustrofobie die daar hing goed vatten.'

Waar de drie woontorens begin jaren zeventig nog felbegeerd waren door pas gepensioneerde Gentenaren, trof de cineaste er anno 2017 vooral drugsverslaafden, ex-gedetineerden en psychiatrische patienten aan. 'Er wonen nog wel originele 'Rabotiens', verduidelijkt Vandekerckhove, 'maar er was nauwelijks contact tussen de oudere en de recentere inwoners. De sociale controle was compleet zoek. Een van de oudere bewoners, Adrienne, vat het mooi samen: 'We hebben allemaal onze deur

dichtgetrokken, en sindsdien is het verkeerd beginnen te gaan.'

Betonnen vakken

Met uitzondering van het lugubere openingsshot blijft de camera grotendeels statisch. Ook dat was een zeer bewuste keuze. 'Toen ik aan de opnames begon, was Blok 1 reeds ontmanteld. Aan de buitenkant zag je allemaal van die kleine, geometrische hokjes, waarin al die mensen naast elkaar hadden gewoond. Dat gaf me het idee om met tableaux vivants te werken: strakke kaders en een eerder observerende beeldtaal, als verwijzing naar die strakke betonnen vakken.'

Pas tegen het einde, wanneer de lens middels een drone rakelings langs de betonnen gevels van de gebouwen scheert, laat Vandekerckhove die rigide mise-en-scène weer los. 'Icarus

die opstijgt richting hemel, de wederopstanding na de val. Dat was zo'n beetje het idee. Ik wist dat mijn docu vrij zwaar zou zijn, dus wilde ik eindigen met een hoopvolle noot.'

Ergens kent het verhaal ook wel een happy end: volgens Vandekerckhove kregen alle inwoners uit de docu een nieuwe sociale woonst toegewezen via WoninGent. 'Maar toen ik hen uitnodigde voor de première, hebben er enkele toch bedankt: "Liever niet, Christina." Ze wilden niet meer herinnerd worden aan hun tijd in de torens. Ze hebben de deur dichtgetrokken en kijken niet meer om.'

@Jonas_Govaerts

Rabot draait vanaf 17 januari in de bioscoop.

KIELSE GANGSTER

Het gaat hard voor **Adil El Arbi**. Enkele dagen na ons interview worden hij en zijn coregisseur Bilall Fallah alweer in Los Angeles verwacht voor een meeting: 'Met een beetje geluk regisseren we straks *Bad Boys 3*!' Maar eerst is er *Patser*, hun Antwerpse gangsterepos met een vrijwel onherkenbare Matteo Simoni in de hoofdrol.

tekst JONAS GOVAERTS

Jullie derde langspeelfilm, na *Image* en *Black*, blaakt van het zelfvertrouwen. Zitten jullie Hollywoodavonturen, zoals die paar afleveringen van de tv-reeks *Snowfall*, daar voor iets tussen? ADIL EL ARBI: 'Uiteraard hebben wij in Amerika tonnen ervaring opgedaan. Maar ook veel frustratie: telkens als wij iets cools wilden doen met de camera, werd dat door de productie afgeketst. Het moest altijd kleiner, subtieler. Sorry, maar ik vlieg geen tienduizend kilometer om ingetogen shit te filmen. (lacht) Wij zijn teruggekeerd met het idee om onze Hollywoodfilm gewoon in België draaien.'

Patser doet met zijn muzikale montages, split screens en voice-overs denken aan het vroege werk van Spike Lee.

'Lee vormt samen met Martin Scorsese en Oliver Stone onze Heilige Drievuldigheid. Het is geen toeval dat Adamo, ons hoofdpersonage, een halve Italiaan is. Zo konden we knipogen naar maffiafilms zoals *Scarface*, *Goodfellas* en *The Godfather*. *Patser* moest echt zo'n gangsterepos worden.'

Die klassiekers kregen destijds de kritiek dat ze het gangsterbestaan zouden verheerlijken. 'Omdat iedereen vergeet hoe die films aflopen! Ook in *Patser* tonen wij de gevolgen van het leven als crimineel. Maar gangsters zijn toch ook gewoon graaf? Daarom ga ik naar de cinema, om larger-than-lifepersonages zoals Tony Montana aan het werk te zien.'

De casting van Matteo Simoni als - halve - Marokkaan viel niet overal in

goede aarde. Jullie werden zelfs van whitewashing beschuldigd. 'Kijk, toen wij Matteo leerden kennen, was hij nog geen BV maar gewoon een allochtoon, net als wij. De rol van Adamo is speciaal voor hem geschreven: omdat het personage deels Italiaan is, gedraagt hij zich nog meer hardcore dan de rest. Da's in de realiteit ook zo: het zijn doorgaans de 'halve' Marokkanen die zichzelf het hardst willen bewijzen.'

Toch is het geen opzichtige rol. Simoni speelt verrassend bedaard. 'Het verhaal zat al bomvol flamboyante figuren, dus leek het ons interessanter om van Adamo een ingetogen personage te maken. Hij is meer het brein. Terwijl zijn maten de patser uithangen, smeedt Adamo de plannen. Maar Matteo is wel degelijk de

verteller: het is zijn stem die je hoort op de voice-over.'

Hoe heeft Matteo dat typische Antwerps-Marokkaanse straattaalje onder de knie gekregen? 'Door veel op te trekken met Nabil Mallat, die in *Patser* een politieagent speelt. Matteo heeft voor *Patser* echt een metamorfose ondergaan. Wanneer wij hem een regieaanwijzing gaven, antwoordde hij steevast met een Marokkaans accent. Na verloop van tijd waren we dat zo gewend, dat we het niet verdroegen als hij soms iets Matteo-achtigs zei: 'What the fuck is uw probleem, gast?!' (lacht)

De grote revelatie van de film is evenwel de Nederlandse rapper Ali B, die een Amsterdamse bendeleider speelt.

'In Nederland vragen ze hem al vijftien jaar om te acteren, maar dit is de eerste keer dat hij heeft toegestemd. Er is niemand zoals hij. Mocht iemand anders de rol hebben gespeeld, dan had ik gezegd: 'Doe gewoon Ali B na!' (lacht) Wist je dat hij de op één na bekendste persoon van Nederland is? Uit een recente studie blijkt dat 98 procent van de Nederlanders Ali B kent. Alleen hun koning is bekender.'

Ook Nabil Ben Yadir, de regisseur van onder meer *Dode hoek* en *Les barons*, heeft een rolletje. 'Nabil is zo'n beetje onze mentor. Hij heeft ook meegeschreven aan de film: het gros van de grappen in *Patser* is van hem. Je kunt onze film zelfs zien als een hommage aan *Les barons*. Die film gaat ook over vier boefjes in een buitenwijk, en zit vol surreële humor.'

De tagline van *Patser* is: 'Min of meer gebaseerd op waargebeurde shit.' Wat moeten we ons daarbij voorstellen?

'De film is geïnspireerd door verschillende feiten die zich in Antwerpen hebben afgespeeld, maar eigenlijk niets met elkaar te maken hebben. Zo had je de hele heisa rond de Turtles, een drugsbende uit Borgerhout die het zwaar aan de stok kreeg met de Nederlandse maffia. Daarnaast had je het verhaal van een racistisch klikje binnen de Antwerpse politie, dat systematisch illegalen aftroggelden. Volgens Adamo zijn al die zaken gelinkt: 'Ik zal jullie eens vertellen hoe het écht is gegaan!'

Klinkt ook een beetje als de premisse van *Bad Trip*, de komedie van Dries Vos die vrijwel tegelijk met jullie film werd gedraaid.

'Toen wij dat hoorden, dachten we echt: 'What the fuck? Zit er een spion op onze set? Er wordt nooit een film over drugs in Antwerpen gedraaid, en nu zijn er plots twee.' Aanvankelijk waren we echt *pissed*, maar al snel werd het een spelletje. Telkens als er een crewlid van hun set naar de onze overkwam, riepen we: 'Fuck you, ga terug naar de vijand, bitch!' (*lacht*) Ik heb Dries ontmoet, en dat blijkt echt een oké gast te zijn. Maar Bilall wil hem nog altijd vermoorden.' (*lacht*)

Antwerpen als achtergrond voor een groots gangsterepos: dat had ik nog niet gezien in een film.

'Bij *Black* was het makkelijk, omdat we in Brussel draaiden: zet je camera eender waar en boem, je waant je in New York. Maar Antwerpen is zo hard veranderd sinds mijn kindertijd: wat vroeger een achterbuurt was, is onder-tussen een luxewijk. Gelukkig hebben we tegen het einde van de shoot nog een paar daken ontdekt van waaraf we toch een coole skyline konden filmen.'

Het Antwerpse Zuid, met zijn hipsters en rijkelui-zoontjes, krijgt er in de voice-over flink van langs. Een persoonlijke afrekening?

'Kijk, ik ben opgegroeid tussen de dealers, en toch heb ik nooit coke van dichtbij gezien – tot ik een rijke blanke Belg een lijntje zag leggen op 't Zuid. Het spul wordt misschien verkocht door Marokkanen, maar het zijn toch vooral Belgen die het gebruiken. Het is een kwestie van vraag en aanbod, snap je?' (*grijnst*)

Hoe persoonlijk is *Patser*?

'Voor mij, en ik denk ook voor Bilall, is dit de persoonlijkste van onze films. Net zoals de vier hoofdpersonages ben ik opgegroeid op 't Kiel, tussen andere Marokkanen. Telkens als de

zon scheen, waande ik me in Marokko. Iedereen rondom me sprak Arabisch. Dat gevoel – Antwerpen als exotische locatie – wilde ik met *Patser* in beelden vatten. Maar het is geen sociaal drama, hè. Tijdens de research hebben we dikwijls gedacht: fuck, we moeten oppassen dat dit niet gewoon *Black 2* wordt. Want het is best een heavy onderwerp, de cokehandel. Maar toen kwam *The Wolf of Wall Street* van Scorsese uit, en zagen we dat het wel degelijk mogelijk is om rond een zwaar thema een kleurrijke, coole, grappige film te maken. Merci, Marty.' (*lacht*) ▣

VANAF 24 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» **CRIMINEEL COOL**

Adil El Arbi heeft het over de coolheidsfactor van de misdadigers uit *The Godfather*, *Scarface* en *Goodfellas*. Op Vertigoweb.be presenteren wij een alternatief lijstje met *grave* gangsters.

CINEMA DE KERN

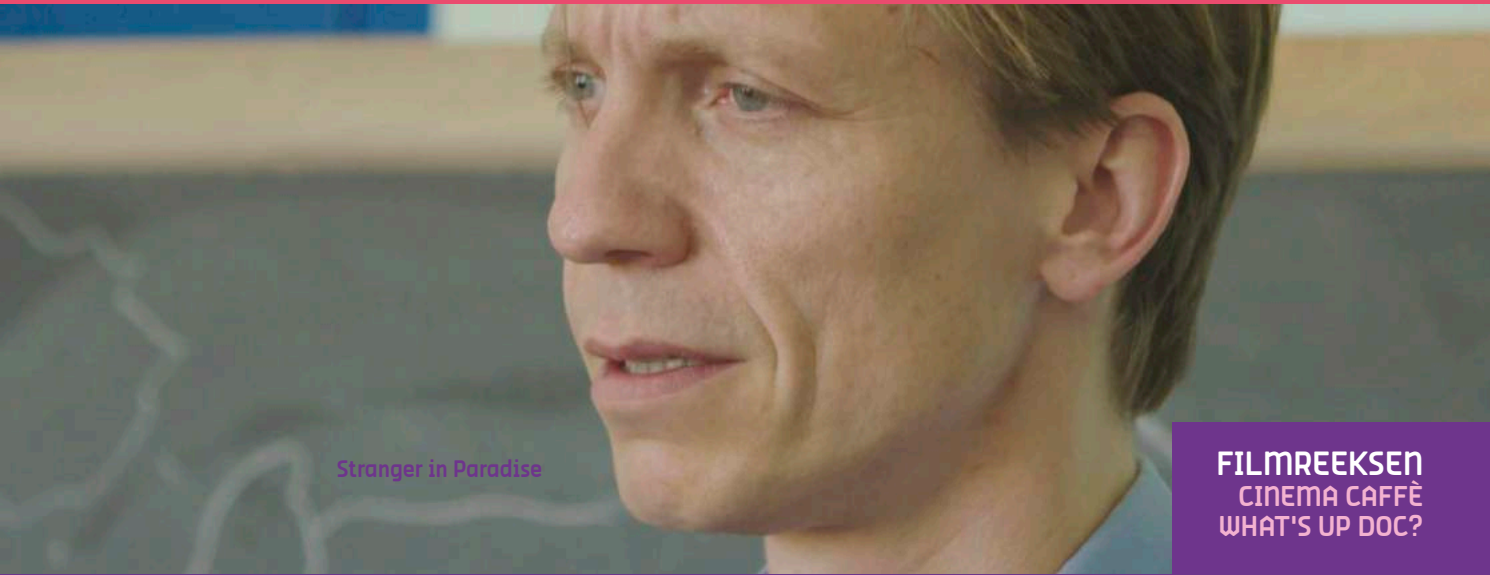
RIJKELIJK FILMAANBOD IN CULTUURCENTRUM DE KERN IN WILRIJK
tickets en info: www.ccdekern.be • 03 821 01 20

DINSDAG FILMDAG

The Square

Wekelijks op dinsdag: nieuwe Belgische en internationale films in digitale beeldkwaliteit en op groot scherm
9.1 VELE HEMELS BOVEN DE ZEVENDE — 16.1 UNA MUJER FANTASTICA — 23.1 LOVING VINCENT
30.1 HAPPY END — 6.2 THE SQUARE — 13.2 ZAGROS — 20.2 THE PARTY — 27.2 HET TWEDE GELAAT

Stranger in Paradise

FILMREEKSEN
CINEMA CAFFÈ
WHAT'S UP DOC?

Maandelijks op maandag: filmklassiekers & documentaires
15.1 STRANGER IN PARADISE (14.30 UUR) — 15.1 ME A BELGIAN, MY MOTHER A GHANIAN (20.15 UUR)
12.2 LE GRAND BLEU (14.30 UUR) — 12.2 DOLPHIN MAN (20.15 UUR)

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Tueurs

Regie François Troukens & Jean-François Hensgens
Cast Olivier Gourmet, Lubna Azabal, Bouli Lanners
Speelduur 1u26
Vanaf 3 januari in de bioscoop

Ex-gangster François Troukens verwerkt zijn ervaringen in deze gestileerde thriller, waarvoor hij aandachtig naar *Heat* keek. Olivier Gourmet toont dat hij ook actie aankan, Kevin Janssens speelt voor het eerst in het Frans.

@RubenNollet

The Greatest Showman

Regie Michael Gracey
Cast Hugh Jackman, Zac Efron, Michelle Williams
Speelduur 1u45
Vanaf 3 januari in de bioscoop

Visuele-effectenspecialist Michael Gracey maakt zijn regiedebuut met een muzikale biopic over circusbaron P.T. Barnum. Een flitsende mix van *The Greatest Show on Earth* en *Moulin Rouge!*, gedragen door Hugh Jackman.

@ChrisCraps

In the Fade

Regie Fatih Akin
Cast Diane Kruger, Ulrich Tukur, Denis Moschitto
Speelduur 1u46
Vanaf 17 januari in de bioscoop

Diane Kruger, bekroond in Cannes met de prijs voor beste actrice, gaat op zoek naar wraak en gerechtigheid nadat haar man en kind in een terroristische aanslag zijn omgekomen. Een filosofische variant op *Death Wish* van *Gegen die Wand*-regisseur Fatih Akin.

@ChrisCraps

Darkest Hour

Regie Joe Wright
Cast Gary Oldman, Kristin Scott Thomas, Ronald Pickup
Speelduur 2u05
Vanaf 17 januari in de bioscoop

Atonement-regisseur Joe Wright laat Gary Oldman schitteren in dit oorlogsdrama over Winston Churchill, de legendarische Britse premier die in de vroege dagen van WO II zijn natie moest overtuigen om voluit te gaan in de strijd tegen de nazi's.

@ChrisCraps

Downsizing

Regie Alexander Payne
Cast Matt Damon, Kristen Wiig, Christoph Waltz
Speelduur 2u15
Vanaf 17 januari in de bioscoop

Laat jezelf verkleinen en je zult nooit iets tekortkomen. Van die premisse vertrekt Alexander 'Sideways' Payne om iets te zeggen over mens en wereld. Wat begint als inventieve sciencefiction à la *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, verkent later persoonlijker paden.

@VincentVegas

UNIVERS CINE.BE

Een andere kijk op film

VERTIGO's VOD SELECTIE

Party's en protest staan centraal in dit beklijvende portret over de strijd die de Franse LGBT-gemeenschap begin jaren negentig leverde om het aids-bewustzijn te vergroten.

UNIVERS CINE.BE

Via het **video on demand** platform van UniversCine kan je de nieuwste films bekijken op aanvraag. Ontdek onze catalogus van meer dan 2000 films met een passie voor fictie, documentaires, cult en classics.

Ga nu naar onze website en huur je eerste film. Wij geven 50 gratis films weg. Maak gebruik van deze code: **happy2018** geldig tot 30/04/2018

► nl.universcine.be

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be.

The Island

7/1 om 22u35 op

Elke keer opnieuw hoop je dat Michael Bay een degelijke film zal afleveren en elke keer bezorgt hij je misselijkmakende migraine. In deze dystopische actiethriller met Ewan McGregor en Scarlett Johansson gooit de blockbusterspecialist het enigszins over een andere boeg.

The Patriot

17/1 om 20u35 op

Voor subtiliteit ben je bij Roland Emmerich aan het verkeerde adres, maar op het vlak van bioscoopbombast kent de *master of disaster* zijn gelijke niet. Dat bevestigde hij andermaal met dit meeslepende Burgeroorlogepos, waarin Mel Gibson – voor de verandering – wraakzuchtig uit de hoek komt.

Blade II

24/1 om 20u35 op

In *The Shape of Water* laat Guillermo del Toro zich van zijn meest sprookjesachtige kant zien, in deze tweede film over de ondode vampierjager Blade ging de Mexicaanse fantasymaestro voor actiehorror van de bovenste plank. Met hoogst originele bloedzuigers.

75th Golden Globes Awards

10/1 om 20u35 op

Beeld je een Academy Awards-gala in waarbij de presentator geen blad voor de mond neemt en de sterren gaandeweg straalbezopen raken. Zo ziet de jaarlijkse Golden Globes-show er min of meer uit. Nog een pluspunt: je ontdekt meteen wie de favorieten voor de Oscars zijn.

Mad Max 2: The Road Warrior

13/1 om 23u15 op

Meer dan dertig jaar voordat hij met *Mad Max: Fury Road* de multiplexen in lichterlaaie zette, bewees George Miller reeds met dit brutaal staaltje actiecinema dat sequels niet altijd onderdoen voor het origineel. Een fantastische Mel Gibson en een bloederige boemerang trekken de aandacht.

Final Destination

26/1 om 23u20 op

Een stelletje tieners overleven een vliegtuigcrash omdat ze net voor de take-off uit het toestel werden gezet. Maar Magere Hein laat zich niet bedotten en maakt de jongelui op de meest vindingrijke manieren een kopje kleiner. Het begin van een genietbare griezelfranchise.

Matchstick Men

30/1 om 20u35 op

Ridley Scott is een eigenzinnige regisseur wiens filmografie werkelijk alle kanten uitgaat. Perfect voorbeeld: deze sprankelende combinatie van oplichterskomedie en familiedrama, waarin Nicolas Cage opvallend ingetogen staat te spelen naast Alison Lohman en Sam Rockwell.

BESTE. FILM. OOI.

Creature from the Black Lagoon

Regie Jack Arnold / Cast Julie Adams, Ricou Browning, Ben Chapman / Speelduur 1u19 / Jaar 1954

De beste filmmonsters belichamen onze oerangsten. Dracula verbeeldt de angst voor overdraagbare ziekten. The Wolf Man staat voor de schrik om je zelfbeheersing te verliezen. En The Gill-Man, het prehistorische gedrocht uit *Creature from the Black Lagoon*, symboliseert de vrees voor wat in de troebele diepte langs onze kuiten kan komen geglibberd.

Hoewel gemaakt als B-movie quickie – filmstudio Universal wilde profiteren van de destijds nagelnieuwe 3D-rage – heeft Jack Arnolds aquatische variant op *Beauty & the Beast* de tand des tijds verrassend goed doorstaan. Dat heeft niet alleen te maken met de vindingrijke regie – zelfs bubbels krijgen iets beangstigends – maar ook met Millicent Patricks iconische schepselontwerp, dat alleen H.R. Gigers *Alien*-schepsel moet laten voorgaan als het origineelst ogende filmmonster.

Net als bij de andere klassieke

Universal-creatures – zie *The Mummy*, *The Invisible Man* en het monster van Frankenstein – wekt het waterwezen uit de titel niet enkel weerzin maar ook mededogen op. ‘Hij spreekt een donker deel van onszelf aan’, aldus actrice Julie Adams, die als de wulpse wetenschapper Kay een film lang uit de gevlesde klauwen van The Gill-Man tracht te blijven. ‘Diep vanbinnen willen we allemaal geliefd zijn en zijn we net als het monster doodsbang van afwijzing.’

Die dualiteit komt het mooist tot uiting in de iconische wittebadpakscène, waarin de gekieuwde griezel vervaarlijk dicht onder een nietsvermoedende Adams komt gezwommen, begerig haar borstslag nabootsend. Een duidelijk geval van grensoverschrijdend Gill-Man-gedrag, of ‘de meest romantische scène uit 120 jaar cinema’, zoals Guillermo del Toro volhoudt? De Mexicaanse monsterminnende regisseur fantaseert naar

eigen zeggen al sinds zijn zevende over een meer aangebrande remake: ‘Ben ik nu echt de enige die Kay en het beest wilde zien rampetampen?’

En zo weten we meteen ook waarom het in *The Shape of Water* niet bij watertrappen blijft. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Geloof het of niet, maar deze Universal Monsters-klassieker was de favoriete film van Ingmar Bergman, die hem steevast herbekeek op zijn verjaardag. Alleen al het beeld van het getormenteerde Zweedse genie met een beker popcorn op de schoot en een 3D-bril op de neus, maakt van *Creature from the Black Lagoon* deze maand de Beste Film Ooit.

That's *not* all folks

HEB JE GENOTEN VAN DEZE DUIZELINGWEKKENDE DOSIS CINEMA? GA DAN VOOR EEN VAN ONZE DRIE ABONNEMENTSFORMULES!

VERTIGO

GROOT
€25

10 NUMMERS IN JE POSTBUS (EN EEN EXTRAATJE)

GROTER
€100

GROOT + 1 T-SHIRT, PIN OF ILLUSTRATIE + VOORRANG OP VERTIGO-EVENTS

GROOTST
€200

GROTER + EXTRA T-SHIRT ILLUSTRATIE EN/ OF PIN + DUOTICKETS VIP-EVENTS

AANSTORMENDE EVENTS

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

CUBA

8-DAAGSE RONDREIS MET
VLAAMSE GIDS

+ 3 NACHTEN LUXE
STRANDVAKANTIE
VARADERO

12 DAGEN GENIETEN €1790

(vliegreis inbegrepen)

5 AFREISDATA: 24 april / 1 & 22 mei / 17 juni / 7 oktober

Groepsreis met Blauwe Vogel-begeleiding vanuit Brussel!

8-DAAGSE RONDREIS:

Volpension

Excursies & toegangsgelden inbegrepen

STRANDVAKANTIE:

Bekend Melia tophotel 5*****

All-inclusive

Afreis in oktober +€200

